

PORTUGAL ESTORIL

VERDENS ENDE ER ET FERIE

De sammenvoksede byer Estoril og Cascais er det vestligste, man kan komme på det europæiske kontinent. En kombination af glamour og luksus, hvor eliten tidligere nød livet. I dag har de fået følgeskab af turister fra middelklassen, som holder af strandliv, god mad og kultur.

POUL HUSTED (TEKST OG FOTO),
ESTORIL OG CASCAIS

Forfatteren Ian Fleming fandt inspiration til James Bond og Bond-pigerne i Estoril. Den surrealistiske maler Salvador Dali ladede op her, ligesom også USA's tidligere præsident Bill Clinton. Rockikonet Prince bor en del af året i Estoril, og Storbritanniens premierminister David Cameron holdt sommerferie her.

Den portugisiske riviera lidt nordvest for hovedstaden Lissabon har længe tiltrukket overklassen og eliten, men også mere dødelige turister nyder det milde klima, de smukke strande, den omkringliggende natur, den gode vin og mad samt de kulturelle input.

Estoril og nabobyen Cascais er Portugals udgave af franske Biarritz og Middelhavets rivieraer.

Og det selv om Estoril ligger ved verdens ende, »hvor Jorden slutter, og havet begynder«, ifølge den portugisiske digter Luís de Camões. Den 144 meter høje granitklippe Kap da Roca lidt nordvest for Estoril er nemlig det vestligste punkt på det europæiske kontinent. Her sluttede civilisationen i gamle dage, og herfra erobrede portugiserne den nye verden.

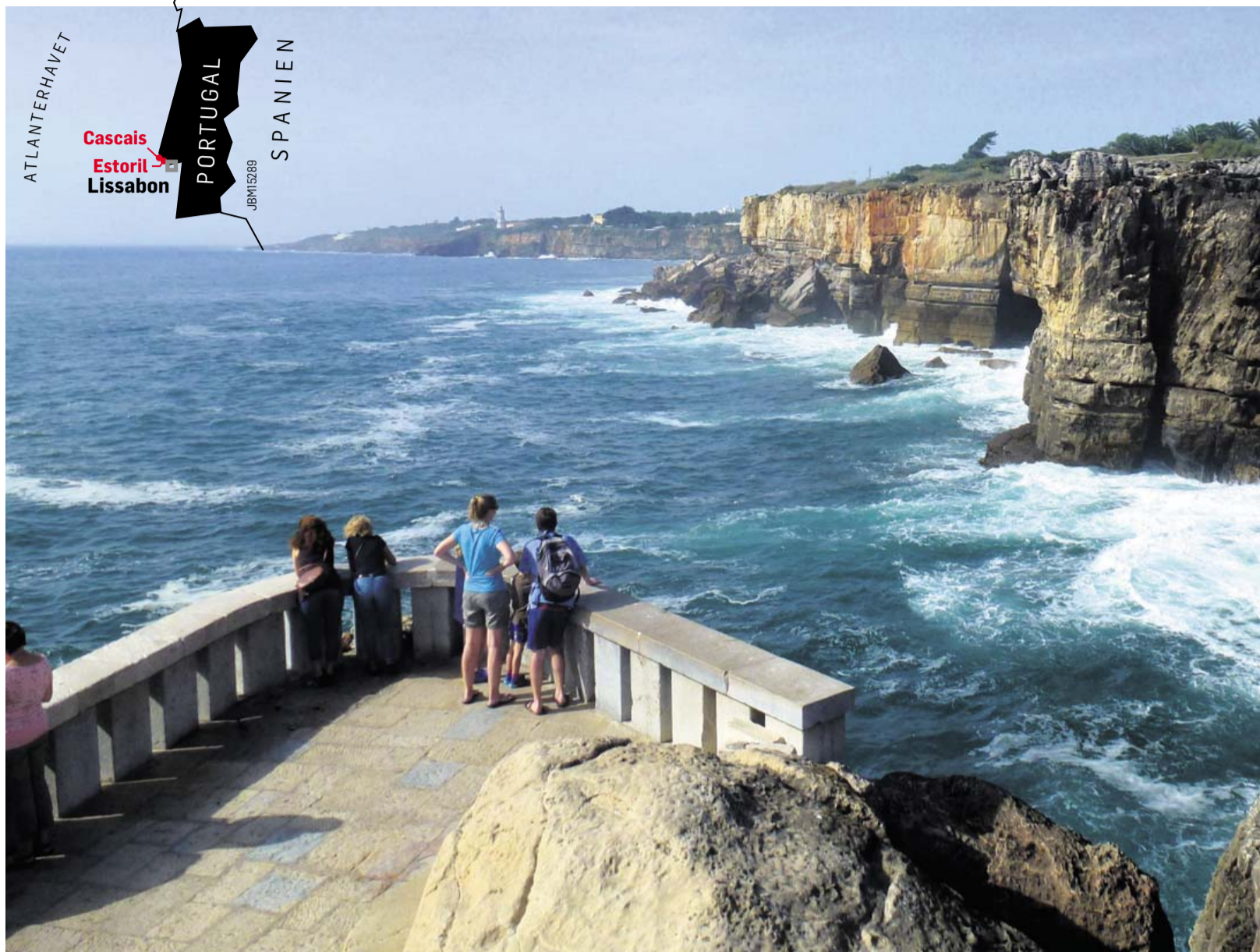
I dag er det verden, som erobrer de sammenvoksede nabobyer, mens det vindblæste forbjerg må konkurrere med strandene om turisternes gunst. For de fleste bliver der kun tale om en kort udflugt til Kap da Roca, mens ikke mindst den tre kilometer lange strandpromenade mellem de to byer suger besøgende til sig som en magnet.

Postkortstranden

Praia do Tamariz ligner et postkort og er en af de mest berømte strande, selv om den kun er 350 meter lang. Strandens berømmelse skyldes, at spioner holdt møder her under Anden Verdenskrig. En af spionerne var britiske Ian Fleming, som senere blev berømt for sine bøger om Agent 007 alias James Bond.

Udover agent-figuren menes Fleming også at have fundet inspiration til Bonds skiftende kvindelige bekendtskaber blandt de bikiniklædte skønheder på Tamariz, som ofte blev arresteret af politiet. Portugals afdøde diktator António de Oliveira Salazar brød sig ikke om letpåkledte kvinder.

Salazar ville have fået et chok, hvis han i dag bevægede sig ned på den perlerække af strande, som forbinder Estoril og Cascais. Kvinderne er ikke alle iklædt bikini, mange ligger topløse på stranden. Salazar døde i 1970, og i dag generer de halvnøgne kroppe tilsyneladende ingen.

MAGNETEN. Havet ved Estoril og Cascais tiltrækker tusinder af turister, uanset om de vil opleve bulderet ved klippehulen Bodo do Inferno (øverst), fiskere som Antonio Ramos med blå kasket og hans to hjælpere José og Joao (nederst til venstre), grøntsagsmarkedet i Cascais eller bare dase på stranden.

Strandene er spækket med barer og restauranter, men der er også rig mulighed for at pleje kroppens ydre med andet end solstråler. På promenaden er der opstillet rækker af træningsredskaber, som kan få den brankede krop i form. Strandløver og -løvinder med muskuløse kroppe dokumenterer, at redskaberne bliver brugt.

Tamariz er måske ikke den bedste strand i Estoril-regionen, men vandet er rent og roligt. Desuden ligger den tæt på togstationen Estacao Ferroviária do Estoril, hvorfra det kun tager en halv time til hovedstaden Lissabon. Hovedkritikken mod Tamariz gælder de skyhøje priser for leje af parasoller og strandstole, hvor prisen i 2014 toppede ved 110 kroner for en dag.

Daselivet på stranden kan være trættende. Derfor er det oplagt at sejle en tur ud på Atlanterhavet og få lidt frisk luft i lungerne. Ruy Dantas de Figueiredo driver et lille, boutiquehotel, Charm

of Cascais, med otte værelser men sejler også turister op og ned langs kysten i sin 33 fods Bavaria-sejlbåd 'Hippie Chic'.

Fra marinaen i Cascais tager det to timer til Kap da Roca eller verdens ende. Ruys ture koster 600 kroner per person inklusive champagne, øl og vand. Først styrer Ruy båden mod nord op til Guincho-stranden.

»Normalt stopper vi i en bugt, hvor passagererne får mulighed for en dukkert i havet på 40 meters dybde. Hvis de er heldige, får de selskab af delfiner. Vandet er 23 grader varmt; var det ikke en idé at hoppe i«, opfordrer Ruy, men selv om det moderne Portugal er mere frisindet, har Politiken ikke lyst til en bundløs svømmetur.

Inde på kysten ligger en lang række forter, som i gamle dage skulle beskytte Lissabon og de andre kystbyer mod pirater. I dag er de oftes omdannet til museer, hoteller eller klostre, og der hersker ro og fred.

Det gør der dog ikke ved Boca do Inferno, helvedes mund, som er en klippehule, hvor bølgerne buldrer ind og skaber meterhøje skumsprøjt, der truer med at rive lystfiskere og turister, som har forceret afspærringerne, i havet. Ruy konstaterer da også, at der hvert år er vovehalse, der drukner, når de bliver revet med ud af bølgerne.

»Fiskerne hejser sig ned langs klippekanten, når bølgerne er væk, så de kan skære langhalse, der er småkrebs formet som en finger med en negl, løs. Det gælder så om at komme hurtigt op igen med fangsten, inden bølgerne vender tilbage«, siger Ruy Dantas de Figueiredo, mens vi passerer et par vinkende surfere på vej tilbage ind i havnen.

Alt godt fra havet

Cascais er i dag en turistdestination, men der er stadigvæk omkring 120 fiskere i det gamle fiskerleje. Antonio Ramos er en af dem. Han hører ikke til